

Fény sugar

Evangeliumi hitébresztő és hirtelnyitő folyóirat

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diak. főtestvér. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 P 25 fillér, többes küldésnél 2 P. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a.

ADVENT.

Róm. 13: 11—14.

Régi feljegyzések bizonyítják, hogy Augustinus egyházi atya életében döntő szerepet játszott a Római levél 13. fejezetének két utolsó verse. Ezek munkálták benne azt, hogy 387-ben a sötétségből keresztül tört a világosságra és békességre jutott. És most az 1937. esztendő adventjének e küszöbén eléd is oda tárul Isten Igéjének a világosságban való járásra szóló intése.

Ideje már, hogy az álomból felserkenjünk! Aki alszik, lezárt szempillái alól nem veszi észre az idők jeleit és nem látja az Úr napjának a közeledését. Serkenj fel azért Testvérem és halld, hogy az Úr jön, jön feléd, jön hozzád. Várjad Őt! Hogyan várjad? Úgy, hogy elveted a sötétségnek cselekedeteit (Gal. 5: 19—21; Róm. 13: 13.), mint az éjszakai öltözetet leveted, amikor reggel új napra kelsz és felöltöd a világosságnak fegyvereit, az Igét és az imádságot, amelyeknek erejében járhatsz úgy, hogy életed az Úrnak várása lesz. Felöltözheted az Úr Jézus Krisztust s így mindennapi életed Isten és emberek előtt is kedves lesz, halálod napján békességben hűnyhatod le szemeidet s Jézus vérébe és igazságába öltözötten méltóan jelenhetsz meg a király előtt, amikor Ő és az Ő üdvössége vele megjelenik.

Imé, jön néked a te királyod; igaz és szabadító ő. (Zak. 9: 9.)

Menjünk elébe hálaadással, vigadozzunk neki zengedezéssel.
(Zsolt. 95: 2.)

Jöjjetek, hajoljunk meg, boruljunk le; essünk térdre az Úr előtt...!
(Zsolt. 95: 6.)

Adventi harangszó.

Borusszemű, gondbarázdált
 fáradtarcú emberek.
 Itt is egy és ott is egy.
 Vége sincs és száma sincs.
 Mellettem sodródniak el,
 mind az utcaforgatagban.
 Várja őket íróasztal,
 akta, gép, katedra, műhely,
 munka terhe, kenyér gondja.
 A nagy város ontja, ontja
 őket végtelen tömegben.
 Gondbarázdált, fáradt arccal
 tovatűnnek, elsietnek.
 Itt is egy és ott is egy.
 Vége sincs és száma sincs.

Valamikor, nem is régen,
 csak húsz éve... negyven éve,
 mind ez a sok fáradt ember
 hívó, boldog gyermekszemmel
 tekintett a nagyvilágba.
 Csodákat várt! Szelíd szárnyon
 ha közelgett szent karácsony,
 gyermekszemük csodavárón,
 csodahívón csillogott.

Jaj, a hajszás nagy robot
 szemük fényét kioltotta!
 Sose csillog benne most a
 csodavárás öröme.

Valamikor nekik is volt
 gyertyafényes fenyőfájuk.
 Évről évre kevesebb lett
 rajt a gyertya és az ágat
 szelek törték, tördelgették.
 Most már nincsen... Minek

várnak
 szent karácsony közeledtét?
 A mennyország csukva-zárva,
 nem suhog az csugal szárnya.
 A gyermekkor szép világa
 s vele minden — oda rég.
 Most ők vesznek karácsonyfát
 alkudozva, olcsó pénzen

és ők mondanak mesét.
 Zúg az adventi harangszó.
 Gyermekszemek lámpácskái
 felragyognak — fénylenek.
 Ők csak mennek fejleajtva.
 Másé már az üzenet.

Istenem, zúgó haraggá
 teremtsd most a szívemet!
 Istenem, harangozok.
 Adventet harangozok.
 Fáradtarcú embereknek
 adventet harangozok:
 Bim-bam! Higyjetek megint!
 Legyen advent bennetek.
 Csodahívó szemetek
 világítson a világba,
 benne várakozás lángja,
 benne adventi remény.
 Mert eljő a Messiás.
 Szeretete fénylő fáját
 lángra gyújtja, ahol várják.
 Fülnehallott, szemnemlátott
 égi békét, boldogságot,
 elnemmúló szép karácsonyt,
 szent örömet osztogat.
 Önmagát is úgy megosztja
 hú szívét is szeretettel.
 Rózsásarcú kisgyerekekkel,
 fáradtléptű emberekkel,
 úgy megosztja önmagát.

Jaj, a hajszás nagy robot
 annyi szemnek Krisztushívó
 tiszta lángját kioltotta.
 Sose csillog bennük most a
 csodavárás öröme...
 Istenem harangozok,
 adventet harangozok!
 Fáradtarcú embereknek
 adventet harangozok.

B. E. d. p. t.

A golfáramlat.

»Hogyan örültem az óceáni útnak és most — ez a lehetetlen idő!« — panaszkolta egy hölgy. Felemelkedett a helyéről és elhagyta a hideg, barátságtalan fedélzetet. »Cudar idő« — mormolta félhangosan egy úr és szorosabban fogta össze magán a takarót. Rosszkedvűen fordult a másik oldalra.

Óriási hullámokon át folytatta útját a nagy angol hajó. Amerre a szem ellátott, tajtékozó hullámok borították a tengert. Az utasok fázva, lehangoltan menekültek a metsző hideg elől kabinjaikba.

»Meddig fog ez még tartani?« — kérdezte haragos utasunk a kapitányt. Amaz nevetve válaszolta: »Holnap a golfáramlatba érünk« — és továbbment.

»Golfáramlat, golfáramlat, mi az a golfáramlat?« — töprengett az úr.

A következő reggel ő volt az első a fedélzeten. Csodálkozva szemlélte megváltozott környezetét. A tegnapi szürke, sivár, rideg tenger helyén, ma mélykék, csillogó víztükör.

»A golfáramlat« — tanakodott ismét. S előidézte emlékezetéből az iskolában tanultakat. Maga előtt látta öreg tanítóját, amint magyarázta:

»Golfáramlatnak nevezzük azt a tengeri meleg áramlatot, amely délnek a melegét a hideg északra hozza.« Ugy van. Még arra is emlékszik, amikor mint egészen kicsiny fiú aggodalmasan gondolkodott el Európa sorsán: »...ha a golfáramlat egy napon irányt változtatna, vagy teljesen elmaradna, akkor az északi országok egyszerre jéggé fagynának. Olyan lenne minden, mint Grönlandban.

Azonban a golfáramlat virágzást, fejlődést, életet és meleget hoz.«

Én egy másik golfáramlatról tudok, amely beleömlik ebbe a jéghideg világba. Feltáruznak a szívek, ahová ez eljut s a kemény, száraz talaj zsendülni kezd. Életet és meleget hoz!

Isten szeretete ez a folyam, Isten irgalmasságának a folyama. »Ugy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta...« Karácsony hozza közel számunkra Isten szeretetét. Óh, milyen kemény és hideg ez a világ! Naponként szórja áldó sugarait a nap, bearanyozza a természetet. Mégis mennyi bűn, mennyi gyilkosság történik naponta. Kíméletlenül érvényesül az erősebb joga: a légy elpusztul a pók hálójában; a pókot elpusztítja a veréb; a veréb a vércse áldozata lesz; a vércsét pedig lelövi a vadász. Nézzük az embereket. Mennyi könny! Hány zokogó gyermekszív! Mennyi szétrombolt házasság! Mennyi harc! Mennyi elhagyatottság! Ebbe a hideg, kemény, irgalmatlan világba hozza el advent és karácsony Isten irgalmasságát, Jézus Krisztusban, az emberiség Megváltójában.

Olvasd el figyelmes szívvvel a bibliai történeteket! Olvashatsz ott emberekről, akiknek ettől a forrástól meggyógyult a szívük és lecsendesedett vádoló lelkiismeretük. Igen, ahová Isten irgalmasságának, szeretetének e forrása eljut, ott a jéghideg szív, a száraz, pusztá föld termékenyvé lesz. Ott a lelkiismeret, mellyet a bűn annyiszor megterhelt, tiszta lesz, a szív megújul, a könny elapad, a gond, a fájdalom elcsitul; az irgalmatlan irgalmassá, az istentelen kegyessé lesz. A kételkedő és csüggedő megvigasztaltatik s az elhagyott boldoggá lesz.

Különös kulcs.

»A mi Istenünk nagy irgalmas-ságáért, amellyel meglátogatott minket a naptámadat a magasság-ból, hogy megjelenjék azoknak, akik a sötétségben és a halálnak árnyékában ülnek; hogy igazgassa a mi lábainkat a békességnek útjára.« Luk. 2:78—79.

Adventi örömmüzenettel a szívemben látogattam a külvárosban néhány családot. Zárt ajtókkal, de még inkább zárt szívekkel találkoztam. Egyik házban, bár beengedtek, levegőnek néztek. Köszöntem, beszélhettem, kérdezhettem — feleletet nem kaptam.

Másik ajtón kopogtattam. »Tessék!« Amikor beléptem, különös látvány tárult elém. A szoba tele volt emberekkel. Az édesanya a tűzhely mellett főzött, az apa, a család fenntartója, a tűzzel bajlódott, fia a szoba közepén derékig mezitelenül mosakodott. Ott volt azután még a sógornó és a kis gyerekek is.

»Óh, a kedves testvér!« — szólalt meg valamelyikük közönyösen, amikor beléptem. S azután zavartalanul folytatta tovább a munkáját. Az asszony ismét a tűzhelyhez fordult. »Jó napot kívánok« — szóltam s keztenyújtotta a férfinak. Egykedvűen piszkálta tovább a tüzet. »Jó napot« — szóltam az ifjúhoz. Egy pillanatra rámnézett, azután szó nélkül tovább pacskolta a vizet.

Már indulni készültem reményvesztetten. Senki sem marasztalt. Halálos csend. Csak a fővő leves egyhangú bugyborékolása halatszott. — De a szívem nem volt csendes. Hangosan kiáltott segítségért Isten trónjához: »Uram, lásd meg e bezárt szíveket! Uram, adj kulcsot! Kulcsot ezekhez a bezárt szívekhez!«

S az Ur megmutatta a kulcsot.

Ez a kulcs egy gitár volt, amelyik használatlanul, porosan állt a sarokban. »Tudsz gitározni?« — kérdeztem az egyik maszatos kis fiút. Kedvetlenül mormogta: »Nem, egy kicsit.« Nincs az az angyalének, amely előttem kedvesebb lett volna e mormogásnál; legalább emberi hangok voltak!

»Jöjj, megtanítlak valamire!« Sokat én se tudtam. Néhány fogást mutattam meg. »Látod, így!« S azután játszottunk és énekel-tünk. Lassan-lassan sikerült. Hirtelen körülnéztem a szobában és meglepetten láttam, mit munkált keserves próbálkozásunk. Csodálkozva, sőt érdeklődéssel néztek bennünket. Rendben van — gondoltam — most az Evangéliumot, amit hallani nem akartok, a szívetekbe fogom énekelni. »Uram Jézus, segíts!«

S azután énekelni kezdtem:

»Szépséges Jézus,
Ur a földön s égen,
Mária s Isten gyermeke!
Óh, be csodállak,
Téged imádlak,

A lelkem éke, üdve Te!»

Halálos csend. Most már nem néztem körül, hanem folytattam tovább az éneket:

»Halni ha térek,
Hogy romlást ne érjek,
Te vedd magadhoz lelkemet.
Majd e sóhajban
Haljon el ajkam:
Te vedd magadhoz lelkemet!«

Letettem a gitárt. »Szép ének volt!« — szólt az apa. »Jelentőségteljes ének volt!« — szóltam én. »Hogyan?« — kérdezte ő. Azután leültünk s beszélgetni kezd-tünk. Beszéltem arról, milyen rettenetes Jézus nélkül, bűnbocsánat nélkül meghalni, de nemcsak meghalni, hanem élni is. — Gyönyörű este volt. Maga az élő Ur, Jézus Krisztus volt közöttünk.

Zárva van az ajtó?

Sokat szenvedett, agyonhajszolt, a bűn súlya alatt összetört szívű nő igyekszik a régen könnyelműen, botorul elhagyott szülői ház felé. »*Otthonom, te vagy utolsó menedékelem!*« De a hazavezető úton lelke tele kétségekkel: »*Mi lesz akkor, ha az ajtó zárva marad?* Igen, akkor — hazátlan, elveszett ember leszek!»

Hány emberi lélek, akiket a bűn tönkretett, megbélyegzett, áll utolsó próbálkozásként békesség után vágyó lélekkel az Atya szívének ajtaja előtt. Számomra, aki olyan sokat vétettem, nyitva van-e még az ajtó?

Halld meg, te hazavágyó, tékozló gyermek Isten üzenetét: »Térj énhozzám!« Bár csak mind meghallanák azok, akik a világ sikamlós útjain eltévedtek! Kétkedsz, hogy Isten elfogad téged? Olvasd el a tékozló fiú történetét. Milyen szeretettel karolja át az atya megtért, ellene olyan sokat vétkezett gyermekét! »A-tyám, tégy velem s tönkrejutott életemmel amit csak akarsz!« S az atya válasza: »Én fiam vagy!« Az elveszett fiú számolhat Isten végnélküli irgalmasságával. Az ajtó nincs bezárva, az út szabad! Csak ez az út vezet az Atyához! A magad képzelt igazságaival, saját igyekezeteddel, jócselekedeteid köveivel kirakott úton nem juthatsz soha az Atya szívéhez.

Hallottam egy négerről, akire ura fontos levelet bízott, hogy juttassa el sürgősen rendeltetési helyére. De a néger feleütről visszajött. »Az út járhatatlan« — mondotta. »Széles, mély vizen kellene keresztülgázolni és én nem tudok.« »Balgá« — felelte haragosan ura, »a vizen csónak vizet, minden veszély nélkül a túlsó

partra«. Itt akarjuk hagyni bűnös, elhibázott életünket s átjutni bűneink örvényes vizén keresztül a túlsó partra, át az Atya kebelére? Balgaság azt gondolnunk, hogy kegyességünk, megjavult életünk által juthatunk oda. Hamar elsüllyednénk, vagy pedig reménytelenül térnénk vissza. Krisztus jött elénk, Krisztus értünk jött le. Ő a nyitott ajtó, de csak azok számára, akik csupán kegyelmet és irgalmat akarnak. Ne számolj azzal, ami vagy, amit tudsz, kegyelem, hogy megmenekülhessz. Az elítéltek, a megvetettek, a kicsinyek átjutnak. *Az ajtó nyitva!*

Sötét téli estén, barátságtalan, rideg időben járta a körzetét Istennek egy szolgája. Az idő zord volt s az emberek szeretetlensége s keménysége miatt testben és lélekben elcsüggedve, átfázva botorkált a kihalt úton. Betért egy házba, hogy kissé megpihenjen. A félig nyitott ajtón keresztül szegény varrónőt pillantott meg, aki egy gyöngén pislogó gyertya mellett szorgalmasan öltögetett. Most gyors pillantást vetett a már tövig leégett gyertyára s azután kettőzött szorgalommal varrt tovább. Azt mondta: »Sietnem kell, hogy elkészüljek, mert a gyertyám elalszik s más nincsen.« — Ez a néhány szó, mint felülről jövő, hatalmas intés hatolt be Isten szolgájának a lelkébe. Isten beszélt vele ezáltal s rázta fel elaléltóságából, csüggedtségéből. Megértette, hogy neki is »munkálkodnia kell, amíg nappal van, mert eljő az éjszaka, amikor senkisémm munkálkodhatik«.

K Ü L M I S S Z I Ó .

Bibliahét
Délnyugat-Afrikában.

»Július 3–8. tudtuk megvalósítani Otjiwarongóban rég tervezett bibliahetünket nők részére.« — írja Schütte Lujza, délafrikai misszionárius testvérünk. Először bejárták a falut. Ha asszony, vagy leánycsoportokkal találkoztak útközben, szeretettel meghívták őket a bibliahétre. Otjiwarongóban elég otthonülők a bennszülöttek. Némelyik pontok előtt hat asszony is üldögélt. Betegekhez is vitték a testvéreket. Késő este tértek csak haza. Július 3-án, vasárnap, istentisztelet nyitotta meg a bibliahetet. A lelkész bemutatta a testvéreket a gyülekezetnek. Délután pedig megkezdődtek az előadások. A napi beosztás ez volt: Reggel áhítat. Ezen kívülről is tanultak Igéket, énekeket. A délutáni első előadáson az ovambó és herero törzsek tagjai, a másodikon a náma-k jelentek meg. A testvérek igyekeztek az élő Istent és Megváltót az Igében közel vinni az asszonyok szívéhez. Érezték saját tehetetlenségüket, de felülről kérték és várták az erőt. S megerősítette őket a Szentlélek munkájában vetett hitük. Kb. 70 náma és 50 herero vett részt az órákon. A bibliahét elteltével Grootfonteinba utaztak a testvérek s ott kezdték el ugyanezt a munkát. Már első délután sok asszony gyülekezett össze, következő nap meg a szomszédos farmokról érkeztek asszonyok. Egyik bennszülött tanító lefordította náma nyelvre a »Jézushoz egyetlen lépés« kezdetű éneket. Az asszonyok nagy szeretettel és lelkesedéssel tanulták meg mind a négy versszakát.

Délutánonként párhuzamosan folytak a náma- és herero-órák. Volt elegendő helyiség. Az egyik testvér közben egyeseket is látogatott. Kis keresztyén iskolásfiú pogány édesanyját is többször felkereste. »Pogányok voltak az őseim, az maradok én is.« — hajtogatta az asszony. De azután mégis megjelent, részt vett a bibliahétben és nagy buzgalommal tanult. Kérte a kisleányát, hogy otthon is vegye át vele a tanultakat, mint a többiek. Milyen nagy örömmel írta le a kis Saul édesanyja részére az énekeket, hogy így segítségére legyen!

Megjelent egy másik soká el-lenálló pogány asszony is. Annak a férje keresztyén. Külön beküldte a feleségét a farmról, hogy az órákon résztvegyen. De az asszony ellenkezett. Harmadik napon mégis győzött az Ur. Az asszony elment az esti összejövetelre és összetört. Nagy imameghallgattatás volt ez. Ki segít imádkozni, hogy valóban Isten gyermeke legyen?

Közös összejövetel zárta be a bibliahetet. Mindegyik törzs a maga nyelvén énekelt.

Hisszük, hogy a Szentlélek elvégzi munkáját ezeknek a fekete-bőrű asszonyoknak a szívében is, meggyőzvéen őket a bűn és ítélet tekintetében s eljuttatván őket a megfeszített Krisztus ismeretére, a benne való hitre.

Ha helyesen értelmezzük az éleletet, úgy a célja nem lehet más, mint elfogadása és továbbadása Jézus jóságának és szeretetének.

Olyan függő viszonyban vagyunk Jézussal, hogy abban a percben, amikor eltávozzunk az Ő világosságától, megszűnünk világossá lenni mások számára.

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Dec. 1. Jel. 8. Máté 22:1—14. A hetedik pecsétet is felnyitotta a Bárány, most már a könyv egészen nyitva van. Végbe fog menni Isten határozata, hogy a földön megalakuljon az Ő országa, amelynek Királya Jézus. De mielőtt ez megvalósulhatna, a hitetlen, Istentől elfordult emberiségen végig kell vonulni az ítéletnek. Ennek egyes részleteit trombitahangok előzik meg. Ebben a részben négy trombitaszoról s az azok nyomában bekövetkező csapásokról olvasunk. De bármily rettentőnek találjuk is ezeket, gondoljuk meg, hogy mindez a békesség országának eljövételét célozza, s azoknak, akik az Uréi, nem árthat.

Dec. 2. Jel. 9:1—12. Máté 22:15—33. Az ötödik trombita szavára különös, ijesztő lények jönnek fel a mélységből a földre, amelyeknek hatalmuk van, hogy az embereket meggyötörjék, de azoknak, kiket Isten, mint a magáét elpecsételt, nem árthatnak. Ezekben az utolsó időkben egészen világos és határozott kettéválasztás megy végbe az emberek között. Az Isten nélkül élőkre, az Őellene fordulókra lesujtanak a súlyos csapások, a hívők pedig különös mértékben tapasztalják Isten megoltalmazó kegyelmét.

Dec. 3. Jel. 9:13—21. Máté 22:34—46. A 20. és 21. versből kitűnik, hogy Istennek még ezekkel a szörnyű csapásokkal is kegyelmi szándékai vannak, mert megtérhetének általuk azok, akiket sujtanak. De nem térnek meg sem bálványaitól, sem gonosz cselekedeteikből. Ez mutatja, hogy az emberi szívet mennyire meg tudja keményíteni a bűn, s nem tarthatjuk evvel szemben Isten igazságszolgáltatását túlságosan keménynek, hanem meg kell hajolnunk annak teljes jogosultsága előtt.

Dec. 4. Jel. 10. Mal. 4:1—6. Mindig jobban közeledik a vég. János szemei előtt egy angyal jelenik meg, aki Isten titkának közeli elvégeztetését hirdeti. S itt olvassuk először, hogy Isten megtiltja valaminek a leírását, amit János megértett. De őt magát viszont még jobban beléavatja a rejtett dolgok megértésébe. A könyvecske elnyelésének a képe azt jelenti, hogy sok olyan dolog, amit János az utolsó időkben megért, keserű lesz számára, de az, amit belőlük majd hirdetni fog az embereknek, Isten szeretetének

és kegyelmének édes méze lesz.

Dec. 5. Luk. 21:25—36. Róm. 15: 4:13. Luk. 17:20—30. II. Pét. 1:3—11. Isten országa Jézus Krisztus földjövételével megjelent itt a földön, mint ahogy Ő maga több alkalommal hirdette, s azóta is itt van. De most még el van rejtve a hívő emberek szívében. Eljő azonban az idő, s a jelek szerint közeledik, hogy Isten Szent Fia újra megjelenik a földön, hogy azt teljesen birtokába vegye s megalakítsa itt a maga királyságát. Napját és óráját az Ő eljövételének nem tudjuk, váratlanul fog bekövetkezni, azért tartsum magunkat mindig készen, hittel, imádsággal, szent étellel!

Dec. 6. Zsolt. 116. Máté 23:1—12. A zsoltáriró evvel kezd: »Szeretem az Urat.« Ezért vannak boldog tapasztalatai. Szenvedéseket ugyan nem kerülhetett el, de mindig tapasztalta, hogy az Ur segít, fölemel, megszabadít. S szívében fölkel a hála ez iránt a kegyelmes, hűséges Isten iránt. Vannak-e ilyen tapasztalataid? Szereted-e az Urat?

Dec. 7. Jel. 11:1—14. Máté 23:13—26. Az utolsó időkben Jeruzsálem, a szent város, újra nagy jelentőségre jut. Odavezeti az Ur a megtért Izraelt s vele együtt többi hűséges gyermekét. Ott őrzi őket a körülöttük tomboló hitetlenek elől. Ott támaszt két kiváló bizonyoságtévőt, akik profétálnak, s akiknek csodatevő hatalmat ad. Ezekre tör elsősorban is a már akkor a földre jött Antikrisztus, s meg is öli őket. De Isten feltámasztja s égbe ragadja őket s a hitetlenek örömujjongása, amellyel halálukat fogadták, rémületté változjk. Hála az Urnak, lesznek közöttük olyanok is, akik megtérnek.

Dec. 8. Jel. 11:15—19. 12:7—12. Máté 23:27—39. A hetedik trombita is megszólal, s elsősorban is azt tudjuk meg, hogy milyen nagy dolgok történnek erre a mennyben. Nagy hálaadás közt hirdetik ki a menny lakói Krisztus uralkodásának elérkezését az egész földön. S ugyanakkor levetik az égből a Sátánt, akinek eddig még szabad bejárata volt oda, hogy az embereket beavadolja. Ez valóban egyik legsúlyosabb következménye volt az ember bűnbeesésének, de ez most már lehetetlenné válik. Egyelőre azonban még csak a menny van teljesen megtisztítva a Sátán megjelenésétől, a földön

azonban még üzheti gonosz játékait, annál nagyobb dühhel, mert most már csak ide van szorítva. Ez lesz az a legrettenetesebb három és fél esztendő, amelyről több helyen is szó van a Bibliában.

Dec. 9. Jel. 14:1—12. Máté 24:1—14. János talán el sem bírta volna viselni a rettenetes látomások sorozatát, ha közbe-közbe a képnek világos oldalát is nem mutatta volna az Ur. Milyen megnyugvást és örömet meríthetett abból a látványból, amely az üdvözülteknek egy seregét mutatta meg neki, középen magával a Báránnyal, az Ur Jézus Krisztussal. De ezzel a dicső látvánnyal ismét szembe van állítva az ítélet hirdetése azok ellen, akik Isten helyett a fenevadat, az Antikrisztust imádják. A kegyelem és az ítélet folyvást párhuzamosan fognak együtt haladni az utolsó időkben, az igazság teljes diadaláig.

Dec. 10. Jel. 14:13—20. Máté 24:15—28. A hívő lelkek összegyűjtését Isten mennyei országába az aratás képében mutatja be a látomás. Mint ahogy az érett gabonát learatják s csűrbe takarják, úgy fogják Isten angyalai összeszedni az elkészült lelkeket s bevinni a mennyei csűrökbe. Az istentelenek összegyűjtését pedig a szüret képében mutatja a látomás. Mint ahogy a szőlőgereszteket a borsajtóba teszik, amely összetöri őket, úgy, hogy a levők kifoly, úgy töretnék össze a hitetlenek Isten haragjának borsajtójában s folyik ki vérök az Ó ítéletének csapásai alatt. Mélyen megrendítő képek!

Dec. 11. Jel. 15. Ésaías 40:1—8. Mielőtt János az utolsó hét csapást láthatná, szívének erősítéséül ismét a diadalmos csapatát mutatja meg az Ur. Mózesnek és a Báránynak énekét éneklük ezek, s ez a két ének egy és ugyanaz: Isten nagyságának, igazságának és szentségének dicsőítése. Hangozzék ez az ének a mi ajkainkról is, már itt a földön, s majd ama nagy napon Isten trónja előtt is!

Dec. 12. Máté 11:2—10. I. Kor. 4:1—5. Máté 3:1—11. II. Tim. 4:5—8. Általános elterjedt bűnünk az egymás fölött való ítélkezés. Pedig igazán ítélni csak az tud, aki a szívek belsejét vizsgálja, maga az Ur. Önmagunk sem tudjuk magunkat helyesen megítélni, elfogultak vagyunk magunk-

kal szemben. Bízunk tehát az ítéletet az Urra, s várjuk ki nyugodtan, hogy Ó, majd ha eljő, mindent teljes világgosságra hoz, s mindent igazságban fog megítélni.

Dec. 13. Zsolt. 140. Máté 24:29—39. Dávid még az őtestamentomi emberek szellemében gondolkozik, az ellenségnek még csak rosszat tud kívánni. Miniket az Ur Jézus már másra tanít, szeretetre, megbocsátásra, ellenségeinkért való imádkozásra. De azt azért megtanulhatjuk Dávidtól, hogy minden bajunkban, az ellenségtől való szorongatásunkban is Istenhez forduljunk, csakhogy — a Jézus nevében és szellemében.

Dec. 14. Jel. 16:1—11. Máté 24:40—51. Az utolsó hét csapás lesz a legszörnyűbb. Bármilyen borzasztó lesz is, Isten angyalai igaznak fogják ítélni mind egyiket. A teljesen megkeményedett emberiséget fogják ezek sújtani, akik még a legrettenetesebb kínok közt sem hajlandók megtérni, hanem ajkuk most is csak káromlásra nyílik. Mikor megdőbbenve olvassuk ezeket, jusson eszünkbe: »Ma, ha az Ó szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szívetekeket.«

Dec. 15. Jel. 16:12—21. Máté 25:1—13. A Sátán és két szolgája, a fenevad és a hamis próféta mindent megtesznek, hogy végül is övék legyen a győzelem. Szétküldik követeket a világ minden tájára, hogy összegyűjtsék az istenteleneket a nagy harcra. De hiába! Elérkezett megítéltetésök órája. Babilon leomlik s a gonoszokat Isten haragja sújtja agyon. Boldog az, aki mindezideig vigyázott és ruháját tisztán tartotta, mert az megmenekül.

Dec. 16. Jel. 19:1—10. Máté 25:14—30. A Sátán seregének pusztulását nagy örvendezés követi a mennyben. A Bárány győzött, Óvé a dicsőség, Óvé az ország. S Ó nem akar ott egyedül uralkodni, hanem megosztja királyságát hívő és diadalmos gyűlekezetével. Elkészített menyasszonyát most már menyegzői ünnepélyben kapcsolja egészen magához. Boldogok, akik a menyasszonyi gyűlekezethez, a teljesen diadalmasakhoz tartoznak, de boldogok azok is, akik a menyegzőre hivatalosak. Hová fogsz te akkor tartozni?

Vargha Gyuláné.